

[Ingerlise Koefoed]

dig med at man uafbrudt prøver at hindre det kommunale selvstyre, så kunne man snart lige så godt afskaffe hele det store problem, som hedder det kommunalpolitiske problem. Man kunne lade være med at have nogen kommunalpolitikere mere. Man kunne lade staten bestemme det hele, man kunne sende nogle statslige embedsmænd ud i depot, og så kunne de sidde derude og være politibetjente og se efter, at de nu ikke gjorde noget i kommunerne, som staten ikke syntes de måtte gøre.

Vi må altså afvise forslagene.

Det sidste forslag, om ændring af lov om kommunal udligning, indeholder nogle ret så strenge beskyldninger imod nogle af kommunerne for at spekulere i spørgsmålet om udligningen. Jeg kan ikke afvise, at der skulle være nogle kommuner, der gør det. Men jeg kunne forestille mig, at tingene, hvis man f. eks. ikke kunne fratække ejendomsskatter på selvangivelsen, ville se noget anderledes ud. Jeg vil gerne i kommunaludvalget bede om nogle oversigter over disse ting. Jeg vil gerne børe noget mere i, om fremskridtspartiet skulle have den mindste smule ret, og jeg vil gerne se, hvordan tingene ville se ud, hvis man havde en anderledes ejendomsbeskatning end den, man har i dag.

Dræbye (RV):

Det ene beslutningsforslag og de to lovforslag, som fremskridtspartiet har fremsat, indeholder nogle principielle problemer set fra vores synsvinkel, som gør, at jeg i mine bemærkninger vil holde mig til dem, fordi det trods alt er det, der er det afgørende.

Jeg skal lige føje til, at jeg synes, som også andre har sagt det, at det er nogle udmærkede og detaljerede bemærkninger til forslagene, vi har fået. Selv om de ind imellem måske er lidt skarpt polemiserende, indeholder de nogle faktiske oplysninger og noget materiale, som det er nyttigt at have i forbindelse med en diskussion om de kommunale indtægter. Jeg har i hvert fald med tilfredshed konstateret én ting, som er hele udgangspunktet, nemlig at man ikke diskuterer de kommunale indtægter ud fra skatteprocenternes størrelse. Det er som bekendt et meget dårligt udtryk for det kommunale forbrug af ressourcer af forskellig slags.

Jeg skal som sagt indskrænke mig til de mere principielle ting. Det første, som er problemet, er, at fremskridtspartiet jo ikke kan lide det kommunale selvstyre, i hvert fald ikke hvis man ved kommunalt selvstyre forstår, at de, der bor i en bestemt kommune, får mulighed for selv at afgøre, om de vil have løst deres fælles opgaver på det ene eller på det andet niveau. Fremskridtspartiet vil have en ensartethed, som vi ikke ser nogen grund til. De meget primitive – i denne forstand primitive – kriterier, som indgår i lovgivningen om fordeling af bloktilskudene, kan slet ikke opfange sådanne forskelle lokalt, som faktisk findes, og som kun kan klares ved, at kommunerne har en frihed til at indrette sig på en anden måde.

For det andet – og det er måske lidt underligt at høre denne konklusion netop fra fremskridtspartiet – indebærer forslaget, hvad man kunne kalde en kanonisering af de objektive udgiftsbehovskriterier. Selv om vi nok synes, at man kan arbejde videre med dem, synes jeg måske nok, at det er lidt for stærkt at slå fast, sådan som det er hele udgangspunktet for fremskridtspartiets tankegang, at vi nu har fundet de vises sten, og at nu gælder det i øvrigt bare om at fordele de kommunale indtægter på samme måde. Der er ikke noget behov for ændringer. Det fremgår i hvert fald ikke af bemærkningerne. Det vil være fremgået af debatten om et andet lovforslag, som vi har til behandling i øjeblikket, netop om ændring af disse kriterier, at deri er vi ikke enige. Vi mener, der er store mangler endnu i de objektive kriterier. Derfor vil det efter vores opfattelse være klart forkert at gå videre, før man har løst disse problemer. Dermed falder en væsentlig forudsætning for at gå videre ad den af fremskridtspartiet foreslåede vej væk.

Jeg synes også, der kan være grund til at sige meget generelt, at det ikke forekommer os at være særlig hensigtsmæssigt eller fornuftigt at gennemføre den nødvendige styring af den offentlige udgiftsudvikling gennem en skattebegrænsning. Man bliver nødt til i langt højere grad at se på, hvad det er, der betinger disse udgifter, hvordan de udvikler sig, og gå konkret ned i selve udgifterne, hvis man skal opnå ændringer i den nuværende udvikling, som så ganske rigtigt ikke kan fortsætte. Disse problemer er bestemt ikke løst ved at gøre, som fremskridtspartiet